

Arrest

nr. 68 127 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 juni 2006, verklaart er zich op 27 oktober 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 14 juni 2011, verstuurd op 14 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u van Hazara-origine, afkomstig van Baghe Zaghan (district Seya Sang, provincie Wardak) en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U verklaart minderjarig te zijn. Op het einde van het talibanregime zou uw vader zijn vermoord. U vermoedt dat uw oom B. Z. hier iets mee te maken had daar hij en uw vader een grondtwist hadden. Ongeveer één jaar later zou uw oom met uw moeder zijn gehuwd. In deze periode zou hij u ook hebben gevraagd om met zijn gehandicapte dochter te huwen. U

zou dit echter hebben geweigerd. De plaatselijke bevolking had vermoedens dat uw vader had samengewerkt met de taliban. Omdat uw oom hierdoor ook in een slecht daglicht kwam te staan, zou hij na acht maanden van uw moeder zijn gescheiden. Ongeveer één week nadien zouden er soldaten van het Karzai-regime zijn gekomen en uw oom hebben meegenomen. Hij zou zijn ondervraagd en mishandeld. Uw oom zou bekend hebben dat uw vader bij de taliban was. Uw oom en de soldaten zouden op jullie gronden in Qobi opgravingen hebben gedaan. Ze zouden er twee kalasnikovs en één pistool hebben gevonden. Er zouden ook foto's zijn gevonden van uw vader samen met Sangardost, Akbari en een maulvi. Dit zou het bewijs zijn geweest voor de plaatselijke bevolking dat uw vader voor de taliban had gewerkt. H. M. en K. M. zouden beiden een zoon hebben gehad die door de taliban was vermoord. Ze zouden uw vader van betrokkenheid hebben beschuldigd. Uw problemen zouden zijn toegenomen, daar u werd beschuldigd als zoon van een talib. Jullie gronden zouden aan de moskee van het dorp zijn geschonken. De plaatselijke bevolking zou ook hebben aangegeven dat jullie iets zou overkomen. Uw moeder zou nog naar de politiepost zijn gegaan om hulp te zoeken maar ze zouden haar niet hebben kunnen helpen. Ongeveer acht à negen maanden voor uw vertrek zouden er dieven aan de deur zijn gekomen, maar toen ze werden ontdekt zouden ze op de vlucht zijn geslagen. Omdat u de situatie niet langer veilig achtte zou u het land hebben verlaten. U zou naar België zijn gereisd, waar u op 12/06/2006 asiel hebt aangevraagd. Op 29 januari 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Die beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest van 30 april 2009. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg, na deelname aan een hongerstaking, op 27 oktober 2010 voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde instanties omwille van de redenen die u in de voorgaande asielaanvraag uiteenzette. U geeft in dit verband te kennen alleen contact te hebben met uw schoonbroer die u een aantal documenten opstuurde. Ter staving van uw asielrelaas legt u de taskara's (Afghaanse identiteitskaart) voor van uzelf, uw vader en uw grootvader, een bevestigingsbrief van dorpelingen, uw Afghaans paspoort, een bevestigingsbrief van het Rode Kruis Vlaanderen in verband met de opsporing van uw moeder en vijf foto's. Op 20 april 2011 ontving het CGVS een aantal documenten van Rode Kruis Vlaanderen waarin bevestigd wordt dat het contact tussen uzelf en uw moeder die in Afghanistan verblijft, is hersteld. Dit omvat tevens een schrijven van uw moeder inclusief een vertaling en drie foto's waarop u met uw moeder staat afgebeeld. De documenten gaan gepaard met een begeleidend schrijven van uw advocaat."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat het CGVS reeds op 29 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam daar er ernstige twijfel bestond omtrent uw beweerde afkomst uit de provincie Wardak en u het niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in een arrest van 30 april 2009. U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen hebt afgelegd over de wijze waarop u in het bezit bent gekomen van de documenten die u heden voorlegt ter staving van uw asielrelaas. Dit doet twijfelen aan de authenticiteit van de stukken die u aanbrengt. Vooreerst zijn de verschillen tussen uw verklaringen gedaan op Dienst Vreemdelingenzaken in november 2010 en uw huidige verklaringen op het CGVS erg opvallend te noemen. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, dat alle documenten u door uw schoonbroer per post werden opgestuurd. Dit herhaalde u tevens in eerste instantie bij het CGVS (CGVS, p. 2). Als het CGVS echter peilde naar de manier waarop u in contact bent gekomen met uw schoonbroer – u had immers sinds uw aankomst in België geen contact meer met mensen in Afghanistan (CGVS, 2006, p. 4) –, wijzigt u plots uw verklaringen: u beweert nu dat enkele Afghaanse vrienden in België naar uw regio van herkomst reisden en één van hen, I. genaamd, de documenten voor u naar België meebracht (CGVS, p. 3). Dat u uw verklaringen op korte tijdspanne wijzigt, afhankelijk van de vragen die u doorheen het gehoor worden gesteld, draagt allerm minst bij tot de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen. Tevens beweert u op het CGVS dat u uw taskara reeds in 2007 bekwam na telefonisch contact met uw moeder (CGVS, p. 5). Wederom dient te worden

gewezen op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u stelde alles per post via uw schoonbroer te hebben ontvangen. U voegde er toen ook aan toe geen enkel contact te hebben met uw moeder. In het licht van uw huidige verklaringen is dit een erg opvallende vaststelling. Het is overigens opmerkelijk dat u enerzijds stelt dat u dit stuk al in 2007 bekwam maar anderzijds de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in april 2009 nog vaststelde dat u geen enkel document kon voorleggen ter staving van uw identiteit. Ook de inhoud van de documenten strookt niet met uw eerdere verklaringen. Zo legt u een bevestigingsbrief van de ouders van het dorp aangaande uw herkomst en scholing neer. In zoverre er waarde kan gehecht worden aan dergelijke documenten die op uw vraag zouden zijn opgesteld, dient te worden opgemerkt dat u heden over uw scholing verklaart dat u gedurende zes maanden een cursus volgde in de school Poi Helmand die gelegen was in het dorp Siabota. U ging er steeds te voet heen, wat ongeveer één uur tijd in beslag nam (CGVS, p. 6). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerdere asielaanvraag dat u een klein half jaar les volgde in Baghe Zaghan zelf. Siabota hebt u nimmer ter sprake gebracht, wat erg opvallend is. Ook op basis van andere verklaringen dient wederom te worden geconcludeerd dat u het CGVS niet in staat stelt een correcte inschatting te maken van uw vrees en u het allerm minst aannemelijk maakt dat uw werkelijke herkomst ligt in de door u voorgehouden regio. Heden stelt u immers afkomstig te zijn uit het district Behsud in de provincie Wardak (CGVS, p. 7). Nochtans had u tijdens uw eerste asielaanvraag steeds beweerd afkomstig te zijn van het dorp Baghe Zaghan dat gelegen zou zijn in het district Dane Seya Sang. Heden beweert u dat u eigenlijk niet weet of Dane Seya Sang al dan niet een bestaand district is (CGVS, p. 7). Deze verklaringen moeten uiteraard gezien worden in het licht van de eerste beslissing van het CGVS waarin gesteld werd dat Baghe Zaghan in het district Hesa-i-Awal Behsud is gelegen en er geen sprake is van een district genaamd Dane Seya Sang. Dat volgens u de tolk tijdens het desbetreffende gehoor Iraans sprak en u door hem verkeerd begrepen zou zijn, is niet ernstig te noemen (CGVS, pp. 2 & 7). U verklaarde destijds de tolk goed te begrijpen en maakte hierover geen opmerkingen. Verder bleek u destijds slechts één ander dorp naar voren te kunnen brengen naast het uwe (CGVS, 2006, p. 4). Heden kent u klaarblijkelijk verschillende dorpen zoals dat van uw schoonbroer, enkele omliggende dorpen daarvan en enkele dorpen rondom de plaats waar u school liep (CGVS, pp. 5 & 6). Dat u nu plots over een veel bredere kennis zou beschikken, roept de nodige vragen op. U beweerde dat de tolk u destijds zei slechts twee of drie plaatsen op te noemen. Ook dit is weinig geloofwaardig: u stelde zelf expliciet slechts één ander dorp bij naam te kennen (CGVS, 2006, p. 4). Dit doet vermoeden dat u uw kennis aangaande uw regio van herkomst achteraf hebt ingestudeerd. Uit bovenvermelde opmerkingen dient te worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet in staat stelt een correct beeld te krijgen van uw verblijfplaatsen en leefsituatie. Doordat u leugenachtige verklaringen aflegt over uw herkomst laat u het de Belgische asielinstanties niet toe een duidelijk beeld te krijgen van uw nood aan bescherming. De overige documenten die u voorlegde kunnen bovengenoemde appreciatie hoegenaamd niet wijzigen. Het paspoort is louter een nationaliteitsbewijs dat u hebt verkregen op de Afghaanse ambassade te Brussel. Dit document werpt echter geen ander licht op de vaststelling dat u het CGVS niet in staat stelt een correct beeld te krijgen van uw achtergrond, verblijfplaatsen en leefsituatie. De foto's hebben een erg beperkte bewijswaarde daar zij eender waar genomen kunnen zijn en bovendien niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Ook de bevestigingsbrief van het Rode Kruis aangaande de opsporing van uw moeder bevat geen concrete elementen die bovengenoemde appreciatie eventueel kan ombuigen. Op 20 april 2011 ontving het CGVS een aantal documenten van Rode Kruis Vlaanderen waarin bevestigd wordt dat het contact tussen uzelf en uw moeder die in Afghanistan verblijft ondertussen is hersteld. Dit omvat tevens een schrijven van uw moeder inclusief een vertaling en drie foto's waarop u met uw moeder bent afgebeeld. De documenten gaan gepaard met een begeleidend schrijven van uw advocaat. Ook deze documenten kunnen bovengenoemde appreciatie niet wijzigen. De loutere vaststelling dat uw moeder getraceerd is in Afghanistan stelt het CGVS alsnog niet in staat een correct beeld te krijgen van uw persoonlijke achtergrond, verblijfplaatsen en leefsituatie. Bovendien bevatten de documenten geen concrete verwijzingen naar de verblijfplaats van uw moeder. Ook de bijgevoegde foto's hebben een erg beperkte bewijswaarde daar zij eender waar genomen kunnen zijn en bovendien niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. De vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming kunnen u dan ook worden toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker werpt verder de schending op van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat uit de door hem voorgelegde documenten zeer duidelijk blijkt dat

hij afkomstig is van Afghanistan. Verzoeker vindt het bovendien niet kunnen dat het Commissariaat-generaal zelfs de bevestigingsbrief van het Rode Kruis in twijfel trekt door te stellen dat deze geen concrete elementen bevat. Verzoeker stelt dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat zijn verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn. Zelfs indien men van oordeel zou zijn dat er door hem onduidelijke verklaringen werden afgelegd, wijst verzoeker er nogmaals op dat hij ten tijde van zijn eerste asielprocedure nog minderjarig was. Door het Commissariaat-generaal werd echter onvoldoende rekening gehouden met de lage scholingsgraad en met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn nationaliteit en etnische origine geenszins door het Commissariaat-generaal in vraag werd gesteld. Verzoeker wijst er op dat hij voldoet aan het profiel om in aanmerking te komen voor vervolging aangezien zijn vader werd beschuldigd mee te hebben gewerkt met de Taliban. Verzoeker wijst er op dat de context van een asielinterview voor het Commissariaat-generaal een heel stresserende gebeurtenis is. Personen die geconfronteerd worden met een tragische gebeurtenis kunnen zich kort na de feiten niet alles meer herinneren. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal de noodzaak aan subsidiaire bescherming niet heeft onderzocht. Verzoeker meent echter dat hij in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde gezien de situatie en de reden waarom hij zich genoodzaakt zag om zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker verwijst naar het meest recente ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland. Bovendien wenst verzoeker er op te wijzen dat de veiligheid in Afghanistan op heden nog steeds bijzonder slecht is. Zelfs indien zou gesteld kunnen worden dat verzoeker niet recent uit Afghanistan komt, *quod non*, dan nog dient er vastgesteld te worden dat er door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt dat hij uit Baghe Zaghan afkomstig is en dat zijn familie thans aldaar verblijft. Verzoeker wijst er op dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM daar dit een zodanige psychologische ontreddeering bij hem zal teweegbrengen. In haar nota *"Human Consideration with regard to return to Afghanistan"* wijst UNHCR er tenslotte op dat personen die het slachtoffer waren van ernstige trauma's, zoals verzoeker, iedere vorm van behandeling zullen moeten missen.

2.2. Uit de bewoordingen van het enige middel kan worden afgeleid dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing en dat hij van mening is dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers beweerde afkomst. De Raad heeft in zijn arrest van 30 april 2009 reeds geoordeeld dat *"in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat verzoeker allerminst aannemelijk heeft gemaakt dat hij (recent) afkomstig zou zijn uit de door hem voorgehouden regio"*. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij tijdens zijn eerste asielprocedure nog minderjarig was. Hij wijst ook op zijn lage scholingsgraad. De Raad heeft in bovengenoemd arrest echter reeds gesteld dat *"verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik dat hij Afghanistan diende te verlaten geen deugdelijke verschoningsgrond vormt voor het feit dat hij weinig concrete gegevens omtrent zijn vrees kan verschaffen noch voor de vastgestelde fundamentele onwetendheid omtrent het dagelijkse leven in Afghanistan in het algemeen, alsook betreffende de politieke situatie in Afghanistan en de algemene situatie onder het talibanregime"*. Verder stelde de Raad ook dat *"van kandidaat-vluchtelingen mag verwacht worden, zelfs wanneer ze slechts over een lage scholingsgraad beschikken, dat ze op elementaire kennisvragen kunnen antwoorden"*. De Raad is niet bevoegd om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld, gelet op het gezag van gewijsde waarmee zijn arresten zijn bekleed. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: taskara's (Afghaanse identiteitskaart) van verzoeker, zijn vader en zijn grootvader, een bevestigingsbrief van dorpelingen, zijn Afghaans paspoort, een bevestigingsbrief van het Rode Kruis Vlaanderen in verband met de opsporing van verzoekers moeder en vijf foto's alsook een aantal documenten van Rode Kruis Vlaanderen waarin bevestigd wordt dat het contact tussen verzoeker en zijn moeder die in Afghanistan verblijft, is hersteld, een schrijven van uw moeder met vertaling en drie foto's waarop verzoeker met zijn moeder staat afgebeeld.

De documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd, veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. De bestreden beslissing stelde immers vast dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de voorgelegde stukken omwille van de incoherente verklaringen die

verzoeker aflegde over de wijze waarop hij in het bezit is gekomen van deze documenten alsook de vaststelling dat de inhoud van de documenten niet strookt met verzoekers eerdere verklaringen. De Raad sluit zich hiervoor aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing, die verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegt. Ten overvloede kan met betrekking tot het opsporingsdossier van het Rode Kruis nog opgemerkt worden dat het (Rode Kruis)bericht vanwege M. G. niet kan beschouwd worden als een bewijs van verwantschap tussen de verzender en de bestemming zoals het Rode Kruis zelf reeds aanhaalde in de brief van 7 oktober 2010.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker ten slotte er op wijst dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM kan ten slotte het volgende worden opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER